

KÖSZEGI JÚLIA

„HAZÁM, HAZÁM, TE MINDENEM”

„Adjátok meg tehát a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.” (Mk 12, 17)

Jézus nem kérte, hogy elmenekülve a világ elől vonuljunk el örökre a pusztába böjtölni és imádkozni. Emberi közösség(ek)ben élünk, s nekünk is megvannak a magunk császárai, akik – hacsak meg nem szűnünk létezni a társadalom számára – kikerülhetetlenek. Ácsok vagyunk és adózunk. Miben élünk ma? Kinek tartozunk megadni azt, ami az övé?

Az evilági ország lakói teremtettségükből adódóan sokszínűek, ám hamar beleolvadnak az egész világot behálózó uniformizálási folyamat eredményeképpen létrejött masszába. Mindenki egyforma, mindenki egy a több millió, futószalagon sorakozó bábuból. Nincs identitás, nincsenek gyökerek, kultúrák; évezredek alatt kialakult értékek tűnnek el pillanatok alatt. Az ember egyéni volta fokozatosan megszűnik, megismételhetetlensége kitörlődik. Talán egyedül a gasztronómia képes visszaverni a globalizáció támadásait. **Én is erősen bizalmatlan vagyok ebben.** De a paprikás csirke önmagában nem elég ahhoz, hogy tudjam, ki vagyok. Ezért küzdenem kell, hogy megtartsam mindazt, ami meghatározza éneket. Mert a részeim, a legbelső rezdüléseim ezek. **Az is, hogy magyar vagyok Magyarországon.**

„Hazám, hazám, te mindenem”, mi történik veled? Mi folyik itt? A társadalom tudatos tönkretétele a hatalom fenntartása érdekében. Az egészségügyi és szociális ellátás csökkentése. A létbizonytalanság mesterséges megteremtése. Bármikor lecserélhetnek. Egy szebbre, fiatalabbra, nem családosra. Az emberek a végsőkig hajlandók áldozni munkahelyük megtartása érdekében. Fejet hajtanak a kizsákmányolók előtt, mert nem akarnak a 312 ezer (7,4%; KSH, 2007.) munkanélküli közé tartozni.

Oláh György, Nobel-díjas kémikus szerint „egy ország jövőjét, nem a természeti kincsei, hanem emberanyaga határozza meg. A jól képzett, jól nevelt szakembereinek munkaereje. [...] Magyarországnak a jövőjét határozhatják meg a fejlődő új iparágak, a velük együtt járó értékes munkák. Mindezeket átgondolva, nem lehet kérdés, hogy luxus-e olyan szegény kis országnak, mint a miénk, befektetnie az oktatásba.” Szellemi értékek az ország felemelkedéséért. Szép elgondolás. Az oktatás azonban ma két dolgról szól: spórolás (nem kell annyi tanár, negyvenen is beférnek egy terembe, s a kréta sem mindig fontos) és tudatos elbutítás (cél a nem gondolkodó-bólogató generáció kinevelése). **1943-ban osztályomba Tatán belefért még 60 gyerek is, most bezárjuk az iskolákat, mert hazánkban nem születik gyerek.** Persze a tanárok küzdhetnek, de a rendszer sokszor megalkuvásra kényszerít, s ki merné vállalni a kockázatot? Kinek kell egy ötven éves magyartanárnő? Mindeztől függetlenül azért mindenki okosodik (az oktatási intézményeknek szükségük van a fejkvótára), egyetemi diplomát lobogtat a kezében, melynek semmi értéke nincs már. Az értelmiségi pálya ellehetetlenedik, részben az „egész ország egyetemista” jelenség miatt, részben pedig azért, mert az ország nem tartja érdekének, hogy itthon tartsa művelt, tehetséges fiataljait. A frissen végzettek 20%-a azonnal, mielőtt megpróbálna Magyarországon elhelyezkedni, külföldre megy. Mert kutatásra nincs pénz, orvosnak, mérnöknek, pedagógusnak, informatikusnak stb. pedig nincs állás. Aki teheti, elhagyja az országot. A legjobbakat veszítjük el. „S elhulltanak legjobbjaink a hosszú harc alatt”. Mert belefáradtak a túlélésért való küzdelembe.

A bizonytalanság gerjesztette félelmen kívül a piacgazdaság érdekeit szolgáló fogyasztásra serkentés is nagy szerepet játszik a robotolás kialakulásában. Az emberek hajtanak a több pénzért, másod-, harmadállást vállalnak. S közben folyton elégedetlenek. Erről gondoskodik a hamis értékeket ontó média. Azaz: dolgoznom kell, hogy meglegyen a betevő, és dolgoznom kell, hogy megvehessem a réginél sokkal jobb laptopot. Dolgozom, nincs időm másokra. A családok, helyi közösségek, emberi kapcsolatok totális szétrombolása

– 1000 főre vonatkoztatva 4,1 házasságból 2,5 válással végződik (KSH, 2007.) – létrehozza az egyedülálló, sebezhető, irányítható egyének összességéből álló társadalmat.

Általános bizonytalanság érzet, időhiány, kizsigerelt emberek. Nincs energia családra, gyerekekre. A háztartások átlagos létszáma 2,6 (KSH, 2007.) Minden nyugati társadalomban csökken a népesség, s elöregedik a társadalom. Tobias Billström, svéd migrációs miniszter Indiába utazott, hogy népszerűsítse a svédországi munkavállalást.

Magyarországon a népességcsökkenés aránya 1000 lakost tekintve -3,5, az öregedési index 104,9, azaz 100 gyermekkorúra 104,9 öregkorú jut (KSH, 2007.). S a számok egyre növekednek. **Mert nem születnek gyerekek!** Az urna alakú korfa sötét képe ott lebeg fejünk felett. A mindenkori vezető réteg pedig nem tud előállni egy előremutató gazdasági-társadalmi koncepcióval. **Gyermekszületési koncepcióval kellene előállniok, nem gasztronómiaival.**

Hazám, népem! A biztos kipusztulás útjára léptél. Beteg vagy. Haldokló. Miért? Én csak megadom a császárnak... Nem. Azt kell megadnunk neki, ami az övé, nem többet. A császár nem mehet Isten rovására. Nem kérheti el az összes időnket, minden energiánkat, családunkat, barátainkat, egyéniségünket. Nem követelheti, hogy adjuk fel jézusi életfelfogásunkat. A harmónia Isten és császár között nem borulhat fel. **A haldoklás ellen egy a biztos alapsegítés, ha szülünk sok gyermeket. Ezt akarta felhívásom. Ha az rossz volt, mit ajánlasz helyette, mert kormányzatunk biztosan nem teszi. Tanuljunk a cigányoktól! Mondd meg nekem, hogyan tudnék eljutni hozzájuk! Nagyon pozitív segítség lenne számomra.**

„Isten előtt nincs se zsidó, se görög, se szabad, se rabszolga”, csak egyén, ember van. Egyetemes emberszeretet, családi kötelekeken és a nemzeteken túlnyúló testvériség. ("Ki az én anyám és kik az én testvéreim? Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám."). **De van sorrendiség: előbb férjedet-gyerekeidet, aztán nemzetedet kell szeretned. Jézus is csak Izrael elveszett juhaihoz küldi tanítványait, s csak ezek után a többi nemzetekhez.** Jézus élete és tanítása egyértelműen diszkriminációmentes, előítéletmentes. Az egész emberiség egybeszeretését tűzi ki célul. Mit kell tehát Istennek adnunk? Mi a feladatunk? Személytől személyig érő, szereteten alapuló kapcsolatok építése, osztozás, kicsiség, szolgálat.

Mit tehetek a magyar népért; azért, hogy átmentssem az eljövendő korokba ezt a gyönyörű nyelvet; hogy megvédjem tájainkat; hogy megőrizsem páratlanul gazdag kultúránkat: a faluról falura változó dallamokat, táncokat, viseleteket, népszokásokat, meséket, irodalmunkat, művészeti értékeinket? **Alapvetően férjhez-menéssel és sok-sok gyermek születésével.** Ha a jézusi utat tartom szem előtt, látnom kell, hogy a magyarság felemelése nem irányulhat senki ellen. Úgy kell szolgálnom nemzetem és hazám javát, hogy a jézusi értékszemplélet megvalósításához nyelvre, nemre, fajtára való tekintet nélkül szerzek barátokat. „Magyarország: Európa kicsiben”, azaz a népek hazája, mondja Csaplovics János 1829-ben. A különböző népek és nyelvek együttélésének hagyománya – a sokféleség és összetartozás – fontos nemzeti örökségünk. Egy ilyen soknemzetiségű országban (a népesség összetétele azóta bizonyára sok változáson ment keresztül, ám a sokszínűség megmaradt) küldetésünket megfogalmazhatjuk úgy is, mint a jézusi egybeszeretés küldetését. **A cigányokat is egybe kell ölelnünk, de ha a század közepére többségbe kerülnek, s úgy fogják kiverni mint Sütő András szemét mint az oláhok, meg a tótók, akik felpofozzák a Nyitrán magyarul megszólaló egyetmista lányt.**

Eközben pedig **szemem kiverve, felpofozottan majd** megélhetem magyarságomat, ápolhatom értékeinket, s bevonhatok ebbe másokat is. Kezdeményező, buzdító lehetek mindaddig, amíg mások kárát nem okozom.

A legkézenfekvőbb fegyver a kipusztulás elleni harcban természetesen a gyermekszülés. Hatásosabb, mint mások legyilkolása. Gyermek nélkül nincs jövőnk, ez

igaz. De a gyermek nem válhat tömegcikké. A két ember szerelméből születő gyermek, az élet továbbadása a legnagyobb csoda, mely sok ember vágya. Sokaknak beteljesületlen vágya. A gyermekvállalás felelős döntés is egyben. Az ember nem tenyészállat, melynek x időre y mennyiségű utódot kell nemzenie. A házaspárok ágya nem gyár. **Tudom, hogy ezt tanulják otthonaikban Királyék, Márcziék, Vinczéék, Biróék mg többi testvéreink gyermekei is** S fontos azt is látni, hogy mindannyiunknak más a küldetése. A sok gyermek vállalását nem lehet egyetemes értékke, céllá tenni. **Ezt majd mondd meg, ha odajutsz az alábbi sorok szerzőjének is: Isten újra szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá. Ők uralkodjanak a tenger halai, az ég madarai, a háziállatok, a mezei vadak és az összes csúszómászó fölött, amely a földön mozog.” Isten megteremtette az embert, saját képmására, az Isten képmására teremtette őt, férfinek és nőnek teremtette őket. (Ter 1,26-7)**

Annyit dolgozzunk, amennyit szükséges, s csak azt adjuk a császárnak, ami az övé! Csökkentsük igény szintünket, vágjuk többfelé a kenyeret! Ha hivatást érzünk rá, és megadatik a lehetőség, vállaljunk gyermekeket! Óvjuk meg népünket! S építsük Isten országát! Ő mosolyog ránk.

Örülök mindennek, miközben nem mondom Neked, hogy melyik terminust nem használnám, mert hogy jövök én ahhoz, hogy kérésed nélkül megmagyarázzam Neked, minek nincs negatív konnotációja, s mi által nem fognak célhoz jutni legjobb törekvéseid. Nem is mondtam Neked, hogy ilyesmiket: Főleg nem a hangzatos szónoklatokban, mely könnyen indulatba, majd gyűlöletbe csap át. Na és persze legyen akármilyen tiszta a szándék, szinte elkerülhetetlen, hogy az emberek ne kezdjenek el politizálni... Ez veszélyes. Vagy ilyet sem: én nem vagyok hajlandó robbanni Melindának. Tisztelem, szeretem, és hálás vagyok neki, de nem engedem, hogy provokáljon. Meg még ilyet sem: az agresszív, erőszakos magyarságot nem szeretem. Nem jézusi és nem is eredményes. Szeretettel